

Arrest

nr. 100 204 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 december 2010 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van 30 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 19 juli 2012 nr. 220.331 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juni 2011 nr. X wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 20 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2010 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Lagos (Nigeria) een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C).

1.2. Op 13 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

2.1.2. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.4.1. Verzoekster doet in eerste instantie gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat ze niet is gedateerd en ze niet vermeldt wanneer zij haar aanvraag deed, zodat niet kan worden nagegaan of de termijnen zoals bepaald in de Visumcode werden gerespecteerd waarbinnen een visum moet worden afgeleverd en of er, ja dan nee, een verlenging werd toegestaan.

2.1.4.2. De Raad stelt vast dat in haar synthesesnota verzoekster verwijst naar het standpunt van de verwerende partij dat de bestreden beslissing onmiskenbaar is genomen op 13 december 2010, en daar geen enkel argument tegen in brengt. Uit deze proceshouding kan niet anders dan worden begrepen dat verzoekster zich niet langer wenst te beroepen op dit middelonderdeel teneinde de nietigverklaring van de bestreden beslissing te horen bevelen. Waar zij verder in haar betoog nog vaagweg stelt dat het ontbreken van “de gegevens” in verband moet worden gebracht met haar beroepstermijn van dertig dagen, kan worden volstaan met de vaststelling dat het onderhavige beroep niet onontvankelijk werd bevonden om redenen van de laattijdigheid ervan, zodat zij geen belang heeft bij het inroepen van dit argument.

2.1.5. Wat betreft het feit dat in de bestreden beslissing de datum waarop verzoekster haar aanvraag indiende niet werd weergegeven, dient erop te worden gewezen dat er geen enkele wettelijke bepaling is die oplegt dat deze datum zou moeten worden vermeld. Daarbij komt nog dat aan de thans bestreden beslissing een vermoeden van wettigheid kleeft zodat het aan verzoekster die zelf de aanvraag heeft ingediend en van wie dus –ongeacht haar leeftijd waarop zij zich nu meent te moeten beroepen- kan worden verwacht dat zij weet op welke datum zij dat deed, toekomt om aan te tonen dat de bestreden beslissing desgevallend buiten de daartoe voorziene termijn werd genomen. Uit de gegevens van het administratief dossier, die desgewenst door verzoekster hadden kunnen worden opgevraagd, blijkt overigens dat de aanvraag werd ingediend op 28 oktober 2010. Verzoekster doet geen enkele poging om een overschrijding van de beslissingstermijn aannemelijk te maken, zodat de grief in verband met het niet vermelden van de datum van aanvraag niet dienstig kan worden aangebracht in het kader van de vermeende schending van de formele motiveringsplicht.

2.1.6. In de mate, voorts, dat verzoekster doet gelden dat de niet-vermelding van de datum van aanvraag in strijd zou zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel, moet erop worden gewezen dat dit beginsel het bestuur ertoe verplicht om haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden, en dat het ontbreken van de datum van de aanvraag in de bestreden beslissing *in casu* geen indicatie kan zijn voor de schending van het voormelde beginsel. Evenmin wordt op deze grond een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.1.7.1. Verzoekster stelt verder dat de bestreden beslissing niet is gehandtekend door de attaché, zodat niet kan nagegaan worden of het dossier werd onderzocht en de bestreden beslissing werd genomen door deze persoon in haar hoedanigheid en de authenticiteit van de beslissing niet is

gegarandeerd. Zij betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de betrokken attaché en stelt dat ze evengoed kan zijn genomen door een derde. Een handtekening is erop gericht om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Van verzoekster kan geen negatief bewijs worden verwacht, zo stelt zij nog. Indien het voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie die beslissing nemen en kan op geen enkele objectieve vaststelbare wijze worden geverifieerd dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon werd genomen. De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dit voldoende is om ervan uit te gaan dat de beslissing genomen werd door de attaché. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat er zich een probleem stelt wanneer de bestuurshandeling, waarvan de geldigheid niet kan worden aangetast door een gebrek aan ondertekening niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. Dit is, zo stelt zij, *in casu* het geval. Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou kunnen worden door een derde of de administratie of een medewerker. Er is uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché die deze beslissingen kan nemen. Er mag dan ook worden verwacht dat dit kan worden nagegaan, hetgeen niet het geval is.

2.1.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat mevrouw J.V., wiens naam voorkomt op de bestreden beslissing, attaché is, en al evenmin dat zij de bevoegdheid heeft om beslissingen zoals de thans aangevochten akte te nemen. Verzoekster betwist overigens ook niet de inhoud van de verklaring van de wnd. adviseur van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken, die bij de nota werd gevoegd en waarin wordt gesteld dat de betrokkene, mevrouw J.V. attaché is bij de dienst Vreemdelingenzaken op de dienst Kort Verblijf, en zij ingevolge artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 beslissingen mag nemen. Verzoekster stelt daarentegen wél dat omwille van het ontbreken van de handtekening van de betrokkene, er geen garantie bestaat dat de beslissing wel door haar, en niet door een derde, daartoe niet bevoegd, werd genomen.

2.1.7.3. Aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466) kan een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan „ondertekening“, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

2.1.7.4. De bestreden beslissing die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt bevat de vermelding *“Voor de Minister: J.V. (...) Attaché”*. Uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat het *“Visum beslissingsformulier kort verblijf”* dat de motieven tot weigering van het visum bevat, de volgende vermeldingen bevat: *“aangemaakt door: J.V. (...) Bureau: C.S.-K.V.: Court Séjour – Kort Verblijf (B)”* en *“gevalideerd door J.V. attaché (...) Eindbekräftiging : 13/12/2010”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de persoon die vermeld staat op de bestreden beslissing, dezelfde is als de persoon die de beslissing heeft gevalideerd, is overgegaan tot de eindbekräftiging op 13 december 2010, zijnde de datum van de bestreden beslissing en aldus de verantwoordelijkheid voor de beslissing heeft genomen. Nergens blijkt dat de beslissing zou zijn genomen door een derde of de administratie of een medewerker. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat, nu uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze is genomen door Attaché J.V., die daartoe ook de bevoegdheid had namens de bevoegde staatssecretaris, verzoekster wel degelijk heeft kunnen nagaan of de beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde overheid. In de mate overigens dat verzoekster zou betwisten dat de persoon vermeld op de bestreden beslissing als gemachtigde van de minister ook wel degelijk de beslissing heeft genomen, wijst de Raad erop dat verzoekster hiervoor beroep kan doen op de procedure valsheid in geschrifte en de zaak kan vorderen voor de bevoegde rechtbank.

2.1.8. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het eerste middel in geen van zijn onderdelen gegrond is.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van *“artikel 32 van de verordening 810/2009, Schending van de materiële motiveringsverplichting en schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 8 van het EVRM”*.

Verzoekster citeert de bestreden beslissing en zet in haar synthesesamenvatting het volgende uiteen:

“Betrokkene toont niet aan een beroepsactiviteit uit te oefenen en levert geen bewijs van voldoende persoonlijk legale en regelmatige inkomsten of persoonlijke bestaansmiddelen in het land van verblijf.”

Betrokkene heeft 2 dochter die in België wonen. Betrokkene levert geen afdoende bewijs van socio-economische of familiale banden in het land van verblijf."

Verzoekster kon zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekende. De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Verzoekster is afkomstig uit Nigeria. Zij is de moeder van mevrouw A.D., geboren te Lagos op (...) die de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

Mevrouw A.D. is gehuwd met mijnheer S.V., geboren te E. op (...) die de Belgische nationaliteit heeft. Mevrouw A.D. en mijnheer S.V. waren zwanger. Het betreft het eerste kind van mevrouw A. Op (...) werd S.D-A. geboren te Sint Niklaas.

Verzoekster wenste een visum te bekomen teneinde aanwezig te kunnen zijn bij de geboorte van haar dochter als ook haar te kunnen bij staan bij het begin van haar moederschap (+ wenste uiteraard ook haar kleinkind te bezoeken). De dochter van verzoekster en haar echtgenoot stelden hiertoe een uitnodigingsbrief op die werd gevoegd aan het visumdossier van verzoekster. Eveneens werd een verbintenis tot tenlasteneming overgemaakt.

Dat het doel waarom verzoekster naar België wenst te komen dan ook zeker en vast duidelijk is. Verzoekster haar visumaanvraag werd echter geweigerd.

Dit ten onrechte.

Er is geen enkele objectieve of wettelijke reden waarom men verzoekster haar visum zou kunnen weigeren.

Verzoekster heeft wel degelijk het voornemen om voor het verstrijken van het visum het grondgebied te verlaten.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in haar beslissing dat verzoekster haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Op geen enkele wijze motiveert de bestreden beslissing waarom zij van mening zijn dat verzoekster haar voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten niet zou kunnen worden vastgesteld. Op geen enkele wijze wordt ook maar verwezen naar informatie in het administratief dossier.

Op geen enkele wijze wordt er verwezen naar enige concrete informatie hieromtrent.

Dat de motivering van dienst vreemdelingenzaken een loutere stijlformule is en men op deze wijze alle visumaanvragen kan weigeren.

Dat verzoekster bovendien wenst te benadrukken dat zij eveneens kinderen heeft in Ierland. Dat zij deze kinderen reeds is gaan bezoeken en toen wel een visum kreeg. Dat zij het grondgebied toen tijdig heeft verlaten. Dat de bewijzen hiervan worden voorgelegd. Ik verwijs hiervoor naar stuk 4 van de inventaris.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat voorts de bestreden beslissing stelt dat er geen of onvoldoende garanties zijn op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat 'hij' (hoewel zij een vrouw is) over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Dat wederom de motivering van dienst vreemdelingenzaken een loutere stijlformule is zonder dit toe te passen op het dossier van verzoekster en dit werkelijk op niets slaat.

Dat dit niet redelijk is en dat verzoekster meent dat dienst vreemdelingenzaken onzorgvuldig is geweest. Dienst vreemdelingenzaken heeft zich gebaseerd op foutieve informatie. Immers verzoekster beschikt wel degelijk over inkomsten. Verzoekster is een dame van 62 jaar en heeft een pensioen als ook heeft zij een eigendom. Ik verwijs hiervoor naar stuk 2 en stuk 5 van de inventaris.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden en verzoekster zich dan ook vragen stelt bij de wijze waarop men haar dossier heeft behandeld.

Dat de bestreden beslissing voorts stelt dat er geen of onvoldoende garanties op terugkeer zijn naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten).

Dat deze stelling gebaseerd is op foutieve informatie. Verzoekster beschikt wel degelijk over een pensioen (zie stuk 5) en een eigendom (zie stuk 2).

Dat zij aldus wel degelijk zal terugkeren naar haar land van herkomst en beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Bovendien heeft men geen rekening gehouden met het feit dat eveneens een verbintenis tot tenlasteneming werd overgemaakt. Dat hier op geen enkele wijze in de bestreden beslissing naar wordt verwezen.

Het standpunt van verweerster dat er een vestigingsrisico bestaat omdat niet blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst over een voldoende en regelmatig inkomen beschikt, is verkeerd en kennelijk onredelijk aangezien men geen rekening heeft gehouden met de 62 jarige leeftijd van verzoekster, dat

zij beschikt over een pensioen en bovendien een verbintenis tot tenlasteneming werd voorgelegd (dit wordt overigens niet betwist).

Dat men zich zonder meer baseert op foutieve en onjuiste informatie.

Dat voorts de bestreden beslissing stelt dat betrokkene niet aantoont een beroepsactiviteit uit te oefenen en zij geen bewijs levert van voldoende persoonlijke legale en regelmatige inkomsten of persoonlijke bestaansmiddelen in het land van verblijf. Betrokkene heeft 2 dochters die in België wonen. Betrokkene levert geen afdoende bewijs van socio-economische of familiale banden in het land van verblijf.

Dat wederom deze informatie niet correct is. Verzoekster beschikt over een pensioen, eigendom en heeft wel degelijk socio-economische of familiale banden in het land van verblijf.

Naast haar kinderen in Ierland en dochter in België heeft zij nog eveneens kinderen en familieleden in haar land van herkomst. Uiteraard zal zij terugkeren. Zij heeft er immers haar pensioen, eigendom en familie. Bovendien is reeds in het verleden (visum Ierland) gebleken dat mevrouw de voorwaarden wel degelijk naleeft. Verzoekster heeft deze informatie niet voorgelegd omdat zij niet wist dat dit in haar dossier zou betwist worden en op geen enkele wijze op de hoogte werd gebracht dat hier twijfels omtrent bestonden.

Dienst vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met het feit dat 2 dochters van verzoekster in België verblijven doch dat geen 1 van deze dochters inbreuken hebben begaan op de verblijfswetgeving bovendien had verzoekster, indien zij zich hier werkelijk zou willen vestigen, al lang een procedure gezinshereniging kunnen opstarten, wat zij niet deed omdat dit niet haar bedoeling is.

Dat de bestreden beslissing manifest onjuist is en geen rekening gehouden heeft met de werkelijke situatie van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing niet-correct is en gebaseerd is op informatie die foutief is, minstens niet accuraat zodat verzoekster zich vragen stelt bij de wijze van behandeling van haar dossier.

Dat dienst vreemdelingenzaken met al deze elementen geen rekening gehouden heeft.

Dat dit enorme gevolgen heeft voor verzoekster omdat zij hierdoor niet aanwezig is kunnen zijn bij de geboorte van haar kleinkind en bij de eerste bevalling van haar dochter.

Dat dit leed nooit meer te herstellen is en verzoekster zo snel mogelijk een visum wenst te bekomen teneinde de prille levensjaren van haar kleinkind nog te kunnen meemaken.

Dat dit niet redelijk en zorgvuldig is. Verzoekster valt wel degelijk volledig onder de voorwaarden.

Dat gelet op het voorgaande artikel 32 van de verordening EG 810/2009 werd geschonden.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending van artikel 8 van het EVMR, het recht op een privé en een gezinsleven. Het is in casu absoluut niet verantwoord om verzoekster haar visum te weigeren. Op deze wijze wordt haar immers contact tussen haar en haar dochter als eveneens elk contact tussen haar en haar kleinkind geweigerd. Bezwaarlijk kan verwacht worden dat verzoekster ging bevallen in Nigeria bij haar moeder of dat verzoekster haar dochter met kersverse baby naar Nigeria zou vliegen.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven. Verzoekster beroept zich dan ook op het recht op privéleven dat zij met haar dochter en kleinkind moet kunnen dienen uitoefenen. Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat dit een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur en schending is van de motiveringsverplichting.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Immers de bestreden beslissing werd niet gedateerd noch werd op enige wijze meegedeeld wanneer verzoekster haar aanvraag heeft ingediend.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

De thans bestreden beslissing is gesteund op de volgende motivering:

"Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs lever van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.)*

** Andere*

Betrokkene toont niet aan een beroepsactiviteit uit te oefenen en levert geen bewijs van voldoende persoonlijke legale en regelmatige inkomsten of persoonlijke bestaansmiddelen in het land van verblijf. Betrokkene heeft 2 dochters die in België wonen. Betrokkene levert geen afdoend bewijs van socio-economische of familiale banden in het land van verblijf."

2.2.2. Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing en wijst op de schending van de materiële motiveringsplicht, dient erop gewezen dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3. Een onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht houdt in deze een onderzoek in naar de schending van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode). Dit artikel luidt als volgt :

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de

verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigende lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VISverordening."

2.2.4. Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt:

"1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...)"

2.2.5. Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat wordt voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1.a en b van de Visumcode, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoend gemotiveerd is en de overige motieven als overbodig moeten worden beschouwd.

2.2.6. Artikel 32.1.b van de Visumcode bepaalt onder meer dat het visum kan geweigerd worden indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Artikel 14 van de Visumcode bepaalt verder dat van de aanvrager van een eenvormig visum wordt verlangd dat hij informatie verstrekt die het mogelijk maakt zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2.2.7. Verzoekster doet gelden dat zij een visum wenste te bekomen om aanwezig te zijn bij de geboorte van haar kleindochter en haar te kunnen bijstaan bij het begin van haar moederschap en dat zij uiteraard ook haar kleinkind wenste te bezoeken. Het doel van haar bezoek is dus duidelijk en er werden stukken voorgelegd ter staving, zoals een uitnodigingsbrief en een verbintenis tot tenlasteneming. Zij stelt dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom haar voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten niet zou kunnen worden vastgesteld. Op geen enkele wijze, zo stelt zij, wordt verwezen naar de informatie in het administratief dossier.

2.2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen garantie bestaat dat verzoekster voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum het grondgebied van de lidstaten zal verlaten en dit omdat zij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en zij geen bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.). Verzoekster , zo wordt verder gesteld, heeft twee dochters die in België wonen en zij levert geen bewijs van socio-economische of familiale banden in het land van verblijf. Dat omtrent het weigeringsmotief niet zou zijn gemotiveerd, zoals verzoekster stelt, kan dus geenszins worden bijgetreden.

2.2.9. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zonder beroep is in haar land van herkomst en dat zij geen enkel bewijs voorlegde van persoonlijke inkomsten. Derhalve valt niet in te zien welke stukken de verwerende partij dan ten onrechte buiten beschouwing zou hebben gelaten bij de beoordeling van de visumaanvraag.

2.2.10. In de mate dat verzoekster thans stelt dat zij een pensioen heeft en ook een eigendom, en dienaangaande stukken bijvoegt, moet erop worden gewezen dat de wettigheid van een bestuurshandeling moet worden beoordeeld in het licht van de gegevens die aan het bestuur ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat uit het administratief dossier niet blijkt en verzoekster evenmin aantoont dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken zouden zijn voorgelegd ten tijde van de visumaanvraag. Derhalve kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en kon zij, op grond van de door verzoekster bijgebrachte stukken genoegzaam stellen dat zij niet heeft aangetoond dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en zij geen bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen. Overigens betreft het, gezien het ontbreken van gegevens dienaangaande, geenszins een loutere stijlformule. De materiële vergissing in de bestreden beslissing, waar wordt verwezen naar "hij" doet daaraan geen afbreuk.

2.2.11. Verzoekster verwijst verder andermaal naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk met betrekking tot haar pensioen en haar eigendom om te argumenteren tegen het motief dat zij geen socio-economische banden heeft in haar land van herkomst. Dienaangaande kan worden volstaan met de herhaling van de vaststelling dat deze stukken niet voorlagen ten tijde van de bestreden beslissing.

2.2.12. Ook het argument van verzoekster dat 62 jaar is, dat zij ook kinderen heeft in Ierland, dat zij voor dat land eerder al een visum kreeg en de voorwaarden ervan heeft nageleefd, dat geen van haar in België verblijvende dochters inbreuken zouden hebben begaan op de verblijfswetgeving, verzoekster zelf belangrijke bindingen heeft in haar land van herkomst en er geen reden is om te twijfelen aan haar voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum kan geen afbreuk doen aan voorgaande motivering waarom er geen garantie is op terugkeer. Immers blijkt niet dat de verwerende partij zich heeft gesteund op een foutieve of onvolledige feitenvinding of dat haar kan worden verweten kennelijk onredelijk te hebben gehandeld om uit de verzameling van de verschillende elementen die voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing en die verzoeksters socio-economische en familiale situatie kenmerken – waarbij dient te worden benadrukt dat het verzoekster zelf is die moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is - te besluiten dat er geen afdoende garantie is op terugkeer, en dit op grond van het niet aangetoond zijn van voldoende en regelmatige inkomsten uit een legale winstgevende activiteit of persoonlijke bestaansmiddelen en gezien het feit dat zij twee in België wonende dochters heeft. In die optiek is het voorhanden zijn van de verbintenis tot tenlasteneming niet van aard om daar anders over te doen oordelen.

2.2.13. Gelet op dit determinerend motief, dat op zich de bestreden beslissing schraagt, acht de Raad het niet nodig verzoeksters argumentatie betreffende de overige motieven te bespreken nu het niet voldoen aan één van de criteria van artikel 32 van de Visumcode volstaat om de afgifte van het visum te weigeren. Noch een schending van de voormelde bepaling, noch een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel liggen voor. Het redelijkheidsbeginsel, ten slotte, is

geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.14. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, is de Raad van oordeel wat volgt:

2.2.14.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.14.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.2.14.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.14.4. In eerste instantie blijkt uit de uiteenzetting van verzoekster in de door haar neergelegde synthesesamenvatting dat zij zelf van oordeel is een privé- en familieleven te hebben in haar land van herkomst, getuige daarvan haar stelling dat *"verzoekster beschikt over een pensioen, eigendom en heeft wel degelijk socio-economische of familiale banden"* in haar land van herkomst, stelling die zij verder in haar verzoekschrift nog herhaalt. Zij haalt overigens verder ook niet aan dat zij over een familieleven of een privéleven zou beschikken in België. Zij stelt daarentegen wel haar door de bestreden beslissing elk contact tussen haar dochter en kleinkind wordt verhinderd en dat dit niet verenigbaar is met de eerbiediging van haar privéleven, dat onder meer het recht omvat op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Met haar argument dat bezwaarlijk kan worden verwacht dat haar dochter in Nigeria zou gaan bevallen bij haar moeder of dat zij met haar kersverse baby naar Nigeria zou vliegen, toont verzoekster geenszins aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om in de toekomst een relatie te ontwikkelen en te onderhouden met haar dochter en kleinkind. Los van de vraag of een bezoek aan kinderen en kleinkinderen, en de wens deze bij te staan na de geboorte beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM, legt verzoekster, buiten loutere beweringen, geen gegevens voor die ertoe zouden bijdragen dat haar dochter zou verhinderd worden om zich, samen met verzoeksters kleinkind, naar Nigeria te begeven op familiebezoek, houdt de bestreden beslissing voor verzoekster geen absoluut verbod in om zich, voorzien van de juiste documenten, op Belgische grondgebied te begeven en wordt niet aangetoond dat verzoekster geen andere vormen van contact zou kunnen onderhouden met haar dochter en kleindochter in haar land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

2.2.15. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat geen van de door verzoekster in het tweede middel aangevoerde middelonderdelen kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,
mevr. A. WIJNANTS,
mevr. I. CORNELIS,
dhr. M. DENYS,

wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN